

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 409/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom, Stará cesta 3139/6, Spišská Nová Ves, proti postupu Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 32/2017 a jeho uznesení z 22. februára 2021 a proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 6/2021 a jeho uznesení z 28. apríla 2021 (Rvp 1493/2021) a proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 6/2021 a jeho oznámeniu z 1. júna 2021 (Rvp 1596/2021) takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1493/2021 a sp. zn. Rvp 1596/2021 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1493/2021.
2. Bod 1 výroku nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.
3. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júla 2021 (Rvp 1493/2021) domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 32/2017 a jeho uznesením z 22. februára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 6/2021 a jeho uznesením z 28. apríla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 384,08 eur. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

2. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. júla 2021 (Rvp 1596/2021) domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 6/2021 a jeho oznámením z 1. júna 2021 (ďalej aj „napadnuté oznámenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté oznámenie zrušiť a priznať mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 384,08 eur.

3. Z ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1493/2021 a napadnutých uznesení vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre pokračovací zločin subvenčného podvodu sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu a spáchaný vo forme pomoci podľa § 14 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) k § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 225 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j), ods. 5 Trestného zákona. Uznesením okresného súdu z 3. decembra 2019 bol sťažovateľ podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť 3. decembra 2019 o 14.30 h.

4. Sťažovateľ podal 1. februára 2021 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu s návrhom na jej nahradenie miernejšími prostriedkami. Okresný súd rozhodol napadnutým uznesením z 22. februára 2021 tak, že žiadosť sťažovateľa podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietol (výrok I). Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal návrh na zloženie peňažnej záruky otcom sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (výrok II). Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa ako náhradu za dôvody väzby (výrok III). Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dôvody väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka (výrok IV).

5. Okresný súd v napadnutom uznesení rozsiahlo poukázal na doterajšie rozhodovanie o väzbe sťažovateľa – na uznesenie o vzatí sťažovateľa do väzby a na rozhodovanie o doterajších žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Poukázal na to, že aktuálne rozhoduje o žiadosti sťažovateľa z 1. februára 2021, ktorá je ôsmou žiadosťou sťažovateľa.

6. Okresný súd k námietke nekonania v jeho veci uviedol, že vo veci vykonal 9 hlavných pojednávaní, na ktorých vykonával dokazovanie vo veci samej a zároveň na týchto hlavných pojednávaniach rozhodoval o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. K tejto námietke tiež uviedol, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 151/2017 z 2. septembra 2020 uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd nerozhodol aj vzhľadom na to, že sťažovateľ namietal senát rozhodujúci o odvolaní, a na to, že podal návrh na prikázanie veci inému súdu.

7. K námietke nesprávnej právnej kvalifikácie skutku okresný súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 39/2020 z 8. decembra 2020, v ktorom tento obdobný skutok, v ktorom išlo o vyplácanie nemocenských dávok, právne kvalifikoval ako subvenčný podvod, preto aj vo veci sťažovateľa je namieste ponechať túto právnu kvalifikáciu, vychádzajúc aj z princípu právnej istoty.

8. Okresný súd uviedol, že skutočnú výšku škody je potrebné ustáliť dokazovaním. Zdôraznil tiež spôsob konania sťažovateľa, ktorý uzatvoril so zamestnancami pracovné zmluvy s určením výšky mzdy a bezprostredne na to došlo aj k skončeniu pracovných pomerov a zároveň k dočasnej práceneschopnosti týchto zamestnancov a vyplácaniu nemocenských dávok. K tvrdeniu sťažovateľa, že prestal vykonávať funkciu konateľa, okresný súd uviedol, že ide len o rukou písané vyhlásenie sťažovateľa, ktoré nemožno akceptovať, keďže nie je podložené výpismi z obchodného registra.

9. Okresný súd poukázal na vyjadrenie sťažovateľa, že z dôvodu väzby nemohol podporiť jednotlivé športové kluby sumou 300 000 eur. Okresný súd aj v tomto vyhlásení videl dôvod útekovej väzby, keďže z neho vyplýva, že sťažovateľ má dostatok finančných prostriedkov, aby mohol realizovať útek.

10. Vychádzajúc aj z doterajších rozhodnutí o väzbe sťažovateľa a tiež početných trestných konaní vedených proti sťažovateľovi, okresný súd dospel k záveru, že dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku u sťažovateľa trvajú aj v aktuálnom štádiu trestného stíhania. Tieto nie je možné nahradiť ani písomným sľubom, ani peňažnou zárukou a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

11. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Krajský súd napadnutým uznesením z 28. apríla 2021 sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol (výrok I). Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku dôveryhodnej osoby [REDAKOVANÉ], na nahradenie väzby neprijal (výrok II). Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie väzby peňažnou zárukou neprijal (výrok III).

12. Krajský súd v napadnutom uznesení dôvodnosť trestného stíhania na podklade doteraz vykonaného dokazovania nepovažoval za spochybnenú. Z dokazovania naďalej vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok sa stal, má znaky stíhaného trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Pre jednotlivé čiastkové útoky stíhaného skutku bola na neho podaná obžaloba. Krajský súd poukázal na výpovede svedkov ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]) a na výpoveď súdneho znalca MUDr. Martina Kováča a na ním podané znalecké posudky. Z týchto znaleckých posudkov vyplynulo, že špecifikované práceneschopnosti boli neadekvátne, v neobvyklej dĺžke. Z týchto znaleckých posudkov vyplýva rozdiel medzi dĺžkou vystavenej a reálnej práceneschopnosti. S týmito znaleckými posudkami korešpondujú aj ďalšie listinné dôkazy. Krajský súd poukázal na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré boli čítané na ostatnom hlavnom pojednávaní 22. februára 2021, pričom osobitne výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] zvyrazňuje materiálne dôvody väzby sťažovateľa, t. j. dôvodný predpoklad, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal sťažovateľ.

13. Dôvodná obava podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, existuje naďalej. V predmetnej trestnej veci bolo nariadených viacero termínov hlavného pojednávania, pričom sťažovateľ sa zúčastnil len na dvoch hlavných pojednávaniach. Hlavného pojednávania sa v štyroch prípadoch sťažovateľ nezúčastnil, pričom sa ospravedlnil najmä zo zdravotných dôvodov. Ospravedlnil sa aj potvrdením o dočasnej práceneschopnosti predloženým prostredníctvom obhajcu, ktoré nespĺňalo náležitosti podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku. Z listinných dôkazov zároveň vyplýva dôvodný predpoklad, že sťažovateľ v čase jednotlivých termínov hlavného pojednávania aj napriek ospravedlneniam zo zdravotných dôvodov vykonával inú činnosť (účasť na športových podujatiach a pod., pozn.).

14. Krajský súd tiež dospel k záveru o existencii dôvodnej obavy podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, ktorá vyplýva z toho, že proti sťažovateľovi sa vedie značné množstvo trestných stíhaní. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu zo 4. novembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu uznaný vinným za účasti na pokuse prečinu podvodu formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d), § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona. Sťažovateľ bol dosiaľ celkovo 22-krát postihnutý za priestupky. Uznesením z 22. marca 2019 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za zločin porušovania ochrany stromov a krov podľa § 306 ods. 1, druhej aliney ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu z 1. júla 2020 bol sťažovateľ uznaný za vinného z prečinu volebnej korupcie podľa § 336a ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Uvedených skutkov sa mal dopustiť od 3. novembra 2018 do 10. novembra 2018, resp. od októbra 2015 do mája 2016. Rozsudkom okresného súdu z 2. septembra 2020 bol sťažovateľ uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona. Krajský súd uznesením z 8. apríla 2021 zamietol odvolanie sťažovateľa, čím rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, čo zvyrazňuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

15. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel aj k záveru, že ponúknuté inštitúty na nahradenie väzby – písomný sľub, dohľad probačného a mediačného úradníka a peňažná záruka navrhnutá otcom sťažovateľa – nie sú v danom štádiu konania dostačujúcimi na nahradenie väzby sťažovateľa.

16. Krajský súd akceptoval námietku sťažovateľa o pochybení okresného súdu, ktorý nerozhodol o záruke dôveryhodnej osoby ponúkutej jeho otcom. Krajský súd dospel k záveru, že toto pochybenie môže napraviť a sám rozhodnúť o tejto záruke. Uviedol, že ani táto záruka v danom štádiu trestného konania nie je spôsobilá na nahradenie väzby. Krajský súd poukázal na obsah sťažnosti sťažovateľa, z ktorej nebolo zrejmé, či peňažnú záruku ponúkol len jeho otec alebo zároveň aj sťažovateľ. Túto skutočnosť krajský súd objasnil pri výsluchu sťažovateľa, z ktorého vyplynulo ponúknutie peňažnej záruky sťažovateľom a zároveň aj jeho otcom. Ani túto peňažnú záruku nepovažoval za dostatočnú v kontexte s uvedenými skutočnosťami, pričom zdôraznil, že proti sťažovateľovi „*sa vedú viaceré trestné stíhania prevažne pre ekonomickú trestnú činnosť, pričom sú dané pochybnosti, z akých finančných prostriedkov by táto záruka pochádzala.*“

17. Krajský súd poukázal na doterajšie rozhodnutia ústavného súdu vo veci sťažovateľa (I. ÚS 195/2020, IV. ÚS 436/2020), z ktorých vyplýva záver, že preskúmané rozhodnutia o väzbe sťažovateľa boli riadne odôvodnené a právne závery v nich uvedené neboli arbitrárne. K námietke nesprávnej právnej kvalifikácie poukázal zhodne s okresným súdom na rozhodnutie najvyššieho

súdu sp. zn. 2 Tdo 39/2020, pričom tiež uviedol, že presná výška škody bude predmetom dokazovania.

18. Krajský súd tiež odôvodnil rozdielny postup konajúcich súdov oproti rozhodnutiam krajského súdu v iných trestných veciach, na ktoré poukazoval sťažovateľ s konkrétnymi odkazmi na rozdielne skutkové okolnosti. Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou prieťahov vo veci samej. Poukázal na to, že periodicita hlavných pojednávaní je sčasti ovplyvnená procesnou aktivitou sťažovateľa (sťažnosti na prepustenie z väzby, ústavné sťažnosti a návrh na odňatie a prikázanie veci). Tiež poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý návrh na odňatie a prikázanie veci hodnotil ako formu obštrukcie vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od pridelenia spisu špecifikovanému sudcovi (24. september 2018) a procesného návrhu sťažovateľa.

19. Krajský súd uviedol, že nie je potrebné vypočúť osobu ponúkajúcu záruku, ak súd nemá záujem tieto záruky prijať. Odôvodnenie rozhodnutí konajúcich súdov podľa krajského súdu súvisí s tým, že sťažovateľ svoje žiadosti o prepustenie z väzby, resp. sťažnosti odôvodňuje rovnakými skutočnosťami. Pokiaľ sťažovateľ uplatnil nové skutočnosti, konajúce súdy sa s týmito vysporiadali v odôvodnení rozhodnutí. Krajský súd uviedol, že návrh podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku nebráni vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania, ak návrh neobsahuje dôležitý dôvod na odňatie a prikázanie veci. Hlavné pojednávanie bolo nariadené 28. januára 2021, pričom sťažovateľ návrh podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku podal 17. februára 2021. Relevantné je, že napokon ani najvyšší súd nevyhovел návrhu sťažovateľa. Krajský súd tiež konštatoval, že ani všeobecne prospešná činnosť sťažovateľa, jeho osobné alebo rodinné pomery alebo uplynutie času od doby, keď mali byť skutky spáchané v kontexte zmarených hlavných pojednávaní, nemôžu byť automatickým dôvodom na prepustenie sťažovateľa z väzby. Krajský súd považoval dĺžku trvania väzby za proporčnú k závažnosti stíhanej trestnej činnosti.

20. Z ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1596/2021 vyplýva, že sťažovateľ podal proti výrokom II a III napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 4 Tos 6/2021 z 28. apríla 2021 sťažnosť. Sťažnosť vybavil krajský súd napadnutým oznámením z 1. júna 2021 tak, že sťažovateľovi oznámil, že o predmetnej sťažnosti nebude rozhodovať. Krajský súd v predmetnom oznámení poukázal na to, že sťažovateľ podaniami doručenými krajskému súdu 20. mája 2021 a 25. mája 2021 podal sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, z čoho je zrejmé, že *„ide o sťažnosť proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, proti ktorému sťažnosť v zmysle § 185 Tr. poriadku nie je prípustná, o čom ste bol riadne poučený, preto súd o tejto sťažnosti rozhodovať nebude.“*

II.

Argumentácia sťažovateľa

21. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 1493/2021, v ktorej namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľ namieta, že okresný súd nerozhodol o ponuke dôveryhodnej osoby a nevysporiadal sa s ňou v odôvodnení. Namieta, že ho okresný súd nevypočul k žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, dal mu možnosť vyjadriť sa v záverečnej reči, nemal však možnosť klásť otázky obhajcom, prokurátorovi a predsedovi senátu. Počas toho, ako sa rozhodovalo o väzbe, bol prítomný zástupca poškodeného, *„de facto sa jednalo o verejné zasadnutie a nie neverejné*

zasadnutie, ako by to podľa Trestného poriadku, teda de iure malo byť... malo sa prerušiť hlavné pojednávanie – keď sa začalo konať o väzbe...“. Predseda senátu nevypočul dôveryhodnú osobu – otca sťažovateľa, ktorý čakal pred pojednávacou miestnosťou a chcel zložiť peňažnú záruku. Nezaoberal sa listom dôveryhodnej osoby, v ktorom uviedol, že tento pozná predsedu senátu, preto existoval dôvod sa domnievať, že vo veci koná zaujatý sudca.

22. Podľa sťažovateľa hlavné pojednávanie bolo vykonané v rozpore so zákonom, keďže okresný súd pred jeho konaním vedel o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a o návrhu na odňatie a prikázanie veci. Nešlo však o neodkladný úkon, keďže na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý žiaden svedok.

23. Sťažovateľ namieta, že za obdobie trvania väzby v rozsahu 15,5 mesiaca okresný súd vykonal len štyri hlavné pojednávania, na ktorých vykonával dokazovanie vo veci samej. Podľa sťažovateľa uvedená nečinnosť okresného súdu zakladá sama osebe dôvod na jeho prepustenie z väzby.

24. Sťažovateľ namieta, že okresný súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keďže len opakoval obsah predchádzajúcich rozhodnutí o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby. Argumentuje, že bolo možné nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami aj vzhľadom na to, že k spáchaniu vyšetrovanej trestnej činnosti malo dôjsť pred 12 rokmi. V zmysle judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uplynutie dlhšej doby od spáchania trestného činu sa zohľadňuje pri ukladaní trestu odňatia slobody s tým, že je možné uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby, resp. možno upustiť od potrestania.

25. Sťažovateľ uvádza, že škoda opísaná v obžalobe dosiaľ nebola ustálená, ide o trestnú činnosť, z ktorej on nemal majetkový prospech s tým, že osoby, ktoré z činu mali mať prospech, nie sú doteraz stíhané. Pritom *„od výšky škody sa odvíja závažnosť skutku a samotná kvalifikácia trestného činu a v zmysle toho sa skúma aj dôvodnosť väzby ako takej.“* Poukazuje na to, že je zamestnancom nemocnice a nevykonáva funkciu konateľa v žiadnej obchodnej spoločnosti, preto nemôže pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

26. Sťažovateľ argumentuje, že väzobne je stíhaný z dôvodu, že sa nepriznal k spáchaniu skutkov. Namieta, že skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, sú v skutkovej vete obžaloby sformulované tak, že nie sú trestným činom a po smrti priamych svedkov ich spáchanie nepreukazujú ani nepriame dôkazy.

27. Podľa sťažovateľa absentujú materiálne dôvody väzby, keďže z obžaloby odôvodnene nevyplýva nejaká trestná činnosť, *„keďže zamestnávanie osôb za akýmkoľvek účelom nie je trestným činom.“* Sťažovateľ nemal žiaden vplyv na to, či ošetrujúci lekár uznal jeho zamestnancov za dočasne práceneschopných. Pracovné pomery boli uznané za zákonné a platné, za fiktívne ich označila len prokuratúra, pritom ani neskúmala pracovné zmluvy a ďalšie relevantné okolnosti. Obdobne aj práceneschopnosti boli opodstatnené, bola spochybnená len ich dĺžka. Záver o existencii formálnych a materiálnych dôvodov väzby nie je v napadnutých uzneseniach dostatočne odôvodnený. Konajúce sudy sa podľa sťažovateľa nezaoberali dôvodmi ďalšieho trvania väzby, o jeho žiadosti rozhodli len formálne.

28. Sťažovateľ tiež tvrdí, že väzbou sa príslušné orgány činné v trestnom konaní usilujú zabezpečiť jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní, pričom nevyužili inštitúty, ktoré sú určené na tento účel, t. j. predvedenie alebo poriadkovú pokutu. Podľa sťažovateľa v jeho prípade možno aplikovať

viaceré právne závery uvedené v náleze sp. zn. III. ÚS 33/2021, čo sa týka odôvodňovania obavy z možného pokračovania v trestnej činnosti. V jeho prípade ide o nadkvalifikáciu skutku, keďže má byť pomocníkom na trestnom čine subvenčného podvodu osobám, ktoré za tieto skutky neboli odsúdené, keďže proti nim boli zastavené trestné konania. Výpovede svedkov – [REDACTED] a [REDACTED] neboli potvrdené žiadnymi ďalšími dôkazmi.

29. Sťažovateľ namieta, že sťažnostný súd o jeho žiadosti rozhodoval až v 88. deň, pritom žiadosť o odňatie veci sťažovateľ podal v januári 2021. Súdny spis najvyššiemu súdu predložil až krajský súd 7. apríla 2021, ktorý ale vo veci návrhu rozhodol 14. apríla 2021. Okresný súd o žiadosti o prepustenie rozhodoval „až o 21 dní“ na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo pôvodne naplánované na 9. február 2021. Krajský súd disponoval súdnym spisom už 17. marca 2021, pričom tento spis predložil najvyššiemu súdu až 7. apríla 2021, t. j. takmer o mesiac neskôr. Postup konajúcich súdov považuje sťažovateľ za tendenčný a diskriminačný.

30. Sťažovateľ sa tiež nestotožňuje s právnym záverom, že je daná obava, že by ušiel alebo sa skrýval, aby sa vyhol trestnému stíhaniu. Takúto obavu neodôvodňuje návrh na odročenie hlavného pojednávania. Sťažovateľ ako obžalovaný má právo takúto žiadosť podať, pričom sa domnieva, že svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní dostatočne odôvodnil zlým zdravotným stavom, resp. dopravnou nehodou. Ospravedlnenie neúčasti na hlavnom pojednávaní nezakladá obavu, že ujde alebo že sa bude skrývať, na čo mal dosť príležitostí už v prípravnom konaní, pričom tak neurobil. Sťažovateľ riadne preberal zásielky a nijak nemaril trestné konanie. Prokuratúra mu nijako nedokázala účelovosť jeho konania týkajúcu sa neprítomnosti na hlavnom pojednávaní.

31. Podľa sťažovateľa kontrola technickými prostriedkami, prípadne dohľad probačného a mediačného úradníka sú dostatočne spôsobilé odstrániť obavu, že by ušiel alebo sa skrýval a vyhýbal by sa tak trestnému stíhaniu.

32. Napokon sťažovateľ rozsiahlo spochybňuje právnu kvalifikáciu skutku – spochybňuje príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a vznikom škody, skutočnosť, že došlo k organizovanému spáchaniu trestného činu, a tiež to, či neoprávnené vylákание nemocenských dávok možno kvalifikovať ako subvenčný podvod, resp. len ako podvod, a tiež to, či mohlo dôjsť k pokusu trestného činu na uvedenom skutkovom základe.

33. Proti napadnutému oznámeniu krajského súdu z 1. júna 2021 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 1596/2021. Sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom vyjadreným v napadnutom oznámení krajského súdu. Domnieva sa, že výrokmi II a III napadnutého uznesenia z 28. apríla 2021 krajský súd rozhodoval ako prvostupňový súd, a nie ako sťažnostný súd. Rozhodoval o otázkach (záruka dôveryhodnej osoby a peňažná záruka), o ktorých nerozhodol okresný súd napadnutým uznesením, čím krajský súd naprával pochybenie okresného súdu. Podľa sťažovateľa krajský súd mal tieto pochybenia vytknúť okresnému súdu a zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu z 22. februára 2021 a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Napadnutým oznámením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo podľa sťažovateľa k odmietnutiu spravodlivosti.

34. Vzhľadom na to, že otázka nahradenia väzby miernejšími prostriedkami nie je právoplatne vyriešená, dochádza podľa sťažovateľa k prietahom v konaní, keďže „konanie o poslednej 6. žiadosti trvá naďalej cca 100 dní.“

35. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti následne poukazuje na doterajšie rozhodovanie konajúcich súdov o jeho väzbe – o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, opakuje námietky a argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1493/2021, obsiahlo cituje z Trestného poriadku ustanovenia týkajúce sa sťažnosti a komentár týkajúci sa týchto ustanovení a súvisiacu judikatúru všeobecných súdov, resp. ústavného súdu.

III.

K spojeniu vecí

36. Zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nemá osobitné ustanovenia o postupe pri spojení vecí na spoločné konanie. V súlade s § 62 zákona o ústavnom súde o primeranom použití Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) možno však v konaní o ústavnej sťažnosti (čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde) primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 166 ods. 1 CSP.

37. Podľa čl. II bodu 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2021“) v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénum ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Za rovnakých podmienok môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do jeho pôsobnosti, ktoré boli pridelené rôznym sudcom spravodajcom. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr. O spojení ostatných vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov, rozhoduje príslušný senát ústavného súdu určený podľa bodu 5, a to na návrh sudcu spravodajcu vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne senát inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr.

38. Z ústavných sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1493/2021 a sp. zn. Rvp 1596/2021 vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený rovnakým právnym zástupcom, v nich namieta porušenie tých istých práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a tiež napadnutým oznámením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. V oboch ústavných sťažnostiach ide o rozhodovanie, resp. konanie súdov v rámci konania o identickej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Napadnutým uznesením okresného súdu o tejto žiadosti

sťažovateľa rozhodol okresný súd. Napadnutým uznesením rozhodol krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 22. februára 2021. Proti výrokom II a III tohto uznesenia krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú vybavil krajský súd napadnutým oznámením z 1. júna 2021. Obe ústavné sťažnosti ako veci patriace do pôsobnosti senátov ústavného súdu boli náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelené totožnému sudcovi spravodajcovi.

39. S prihliadnutím na obsah ústavných sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1493/2021 a sp. zn. Rvp 1596/2021 a z toho vyplývajúcu skutkovú a právnu súvislosť oboch ústavných sťažností senát ústavného súdu v záujme hospodárnosti konania podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP a čl. II ods. 10 rozvrhu práce na rok 2021 rozhodol o spojení týchto vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku uznesenia) a zároveň o okamžitej právoplatnosti a vykonateľnosti výroku o spojení vecí (bod 2 výroku uznesenia).

IV.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

40. Podstatou ústavných sťažností je porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru) napadnutými uzneseniami krajského súdu a okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a napadnutým oznámením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že nie sú dané dôvody preventívnej a útekovvej väzby a väzbu bolo možné nahradiť miernejšími prostriedkami. Sťažovateľ namieta právnu kvalifikáciu skutku, neustálenú výšku škody a tvrdí, že nie sú dané materiálne dôvody väzby. Konajúce súdy svoje uznesenia podľa sťažovateľa neodôvodnili dostatočne. Sťažovateľ namieta uplynutie doby 12 rokov, odkedy mala byť spáchaná trestná činnosť. Namieta, že okresný súd nevypočul jeho otca, ktorý ponúkal peňažnú záruku, nevypočul ani sťažovateľa, namieta tiež nezákonnosť hlavného pojednávania. Napadnutým oznámením bola sťažovateľovi odňatá spravodlivosť, keď krajský súd rozhodoval o nahradení väzby miernejšími prostriedkami – naprávajúc tak opomenutie okresného súdu – pritom proti týmto výrokom nepripustil sťažnosť, hoci rozhodoval ako prvostupňový súd.

IV.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

41. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

42. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť podľa Trestného poriadku. Krajský súd námietky sťažovateľa vecne preskúmal a rozhodol napadnutým uznesením

z 28. apríla 2021. Uplatnenie právomoci krajského súdu takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

43. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku uznesenia)].

IV.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

44. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

45. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

46. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

47. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôbený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

48. Vychádzajúc z napadnutého uznesenia krajského súdu a skutočností v ňom uvedených, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto právne závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

49. Krajský súd v rámci skúmania materiálnych dôvodov väzby skúmal dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa – poukázal pritom na svedecké výpovede, na vykonané znalecké dokazovanie a taktiež na najnovšiu výpoveď svedka ██████ čítanú na ostatnom hlavnom pojednávaní (podrobne popisujúcu konanie sťažovateľa v súvislosti s uzatváraním pracovnej zmluvy a získaním potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti a vyplácaní nemocenských dávok). Z týchto dôkazov naďalej vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok sa stal, má znaky stíhaného trestného činu a že ho mal spáchať sťažovateľ.

50. Dôvody útekovej väzby videli konajúce súdy v kombinácii dôvodov – opakovaného ospravedlňovania neprítomnosti sťažovateľa z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu a súčasne účasti sťažovateľa na iných aktivitách v čase týchto hlavných pojednávaní a predloženia potvrdenia, ktoré nemalo náležitosti podľa Trestného poriadku. Dôvody preventívnej väzby identifikovali konajúce súdy v početných trestných stíhaniach sťažovateľa, ktoré vykazujú príslušný vývoj v tom, že v niektorých veciach bolo vznesené obvinenie, podaná obžaloba, resp. bolo právoplatne alebo neprávoplatne rozhodnuté vo veci samej, kde sťažovateľ bol uznaný za vinného zo spáchanej trestnej činnosti, z početných spáchaných priestupkov, a v deklarácii sťažovateľa, že disponuje dostatkom finančných prostriedkov, ktoré by v zásade umožnili útek sťažovateľa.

51. Pokiaľ ide o argumentáciu, resp. námietky sťažovateľa, je relevantné, že niektoré z týchto skutočností sťažovateľ nijako nepopiera, len ich interpretuje odlišným spôsobom ako konajúce súdy – pripisuje inú váhu prebiehajúcim trestným konaniam a odvoláva sa na svoj nepriaznivý zdravotný stav pri neprítomnosti na hlavných pojednávaniach. Iné relevantné skutočnosti pritom ignoruje a obchádza, v ústavnej sťažnosti k nim nezaujíma žiadne stanovisko – napr. jeho účasť na iných aktivitách v čase hlavných pojednávaní, skutočnosť, že je stíhaný aj za skutky, ktoré mali byť spáchané v priebehu novembra 2018, hoci argumentuje, že v aktuálnej veci ide o skutky spáchané pred 12 rokmi, čo má odôvodňovať okamžité prepustenie sťažovateľa z väzby a absenciu dôvodov preventívnej väzby. Obdobne v ústavnej sťažnosti poukazuje na svoje vyhlásenie, že sa vzdal funkcie konateľa, čo má viesť k záveru o pominutí obavy z ďalšieho páchania trestnej činnosti, nijak však nepolemizuje s odôvodnením konajúcich súdov, že toto vlastnoručne písané vyhlásenie nepreukazuje reálny zánik tejto funkcie, ak napr. nie je podporené výpisom z obchodného registra.

52. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa právnej kvalifikácie, ustálenia výšky škody – ústavný súd dospel k záveru, že konajúce súdy poskytli sťažovateľovi primeranú odpoveď, keď poukázali na aktuálne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré odôvodňuje predbežnú právnu kvalifikáciu, a taktiež uviedli, že výška škody bude ustálená dokazovaním v konaní vo veci samej.

53. Krajský súd pred rozhodnutím sťažovateľa vypočul a ozrejmil obsah a povahu ponúkaných alternatív k väzbe a následne o nich rozhodol, čím napravil pochybenie okresného súdu. Prijatie

peňažnej záruky nepovažoval za primerané aj vzhľadom na to, že sťažovateľ je stíhaný za ekonomické trestné činy, preto by bol otáznym pôvod peňazí ponúkaných sťažovateľom, prípadne jeho otcom. Tiež vysvetlil, prečo nepovažoval za potrebné vypočúť otca sťažovateľa.

54. Skutočnosť, že sťažovateľ bol k žiadosti o prepustenie z väzby vypočutý na hlavnom pojednávaní, a nie na neverejnom zasadnutí, nemožno samu osebe považovať za relevantnú. Výsluchom sťažovateľa okresný súd poskytol sťažovateľovi príležitosť vyjadriť sa k dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, sťažovateľ nijako nevysvetlil, ako postup okresného súdu materiálnym (reálnym, obsahovým) spôsobom zasiahol do obsahu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru. Z tohto pohľadu nemá relevanciu a ani oporu v Trestnom poriadku, že sťažovateľ nemal možnosť klásť otázky obhajcom, prokurátorovi, keďže išlo o jeho stanovisko k jeho vlastnej žiadosti o prepustenie z väzby, a nie o otázku, ktorá by sa napr. týkala veci samej (viny a trestu).

55. Krajský súd vyhodnotil aj postup okresného súdu v konaní vo veci samej z pohľadu zbytočných prietáhov, pričom poukázal aj na to, že plynulosť postupu okresného súdu v relevantnej miere ovplyvňuje aj procesná aktivita sťažovateľa, nezistil však pochybenie okresného súdu v tomto smere. Ústavný súd považuje právny záver krajského súdu v tomto kontexte za ústavne akceptovateľný. Neuviedol ani argumentáciu, ktorá by indikovala existenciu zbytočných prietáhov v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Uplynutie 88 dní medzi podaním žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodovaním krajského súdu nemá samo osebe žiadnu relevanciu. Podstatné je, kedy podal sťažovateľ sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu a kedy o nej rozhodoval krajský súd. Tento čas bol pritom nevyhnutne ovplyvnený aj potrebou rozhodovania najvyššieho súdu o návrhu sťažovateľa na odňatie a prikázanie veci. Sťažovateľ neuviedol argumentáciu, ktorá by indikovala rozhodovanie krajského súdu v zjavne neprimeranom čase od podania sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorá by bola v zjavnom rozpore s právnymi závermi vyplývajúcimi z judikatúry ústavného súdu alebo judikatúry ESLP.

56. Ústavný súd takto konštatuje, že skutočnosti uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu predstavujú ústavne akceptovateľný základ pre výroky o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, resp. o zamietnutí jeho sťažnosti a pre výroky o nenahradení väzby miernejšími prostriedkami. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol také argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť právnych záverov v napadnutých uzneseniach.

57. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku uznesenia).

IV.3. K napadnutému oznámeniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

58. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že napadnutým oznámením mu bola odmietnutá spravodlivosť. Krajský súd mal podľa sťažovateľa pripustiť sťažnosť proti výrokom II a III napadnutého uznesenia krajského súdu z 28. apríla 2021.

59. V kontexte s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd, vychádzajúc zo svojej judikatúry, konštatuje, že posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (II. ÚS 307/06), preto k vyhovneniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné

procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012). Citované právne závery možno aplikovať aj na rozhodovanie o väzbe.

60. Praktické uplatnenie citovaných právnych záverov znamená, že pochybenie prvostupňového súdu možno napraviť aj v konaní inštančne nadriadeného súdu. Osobitne čo sa týka nerozhodnutia súdu prvého stupňa o peňažnej záruke, ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že inštančne nadriadený sťažnostný súd mal pochybenie prvostupňového súdu (spočívajúce v nerozhodnutí o peňažnej záruke, pozn.) sám napraviť vlastným rozhodnutím o tomto návrhu (porovnaj m. m. IV. ÚS 227/09, I. ÚS 14/2010). Takýto postup inštančne nadriadeného súdu však nezakladá právo na ďalší opravný prostriedok proti jeho rozhodnutiu. Z tohto pohľadu je právny názor krajského súdu v napadnutom oznámení spočívajúci v nepripustení sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ako sťažnostného súdu ústavne akceptovateľný a v tomto smere zodpovedajúci extenzívnej interpretácii § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (teda aj bez zrušenia výroku sťažnosťou napadnutého uznesenia).

61. Vzhľadom na právny názor vyjadrený v bode 60 tohto uznesenia konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu je právoplatne skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Z toho pohľadu neobstojí námietka sťažovateľa, že v dôsledku právneho názoru vyjadreného v napadnutom oznámení krajského súdu dochádza k prietiahom v konaní o väzbe.

62. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým oznámením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2021

Libor DUEA
predseda senátu